చీకట్లోంచి చీకట్లోకి

వి. ప్రతిమ

ఆత్మహత్యలన్నీ విషాదాంతాలు కాకపోయినా, జీవిత విషాద పరిణామానికి చిహ్నాలే..........

ఆటో పట్టుకుని హడావిడిగా నేను ఆస్పత్రికి వెళ్ళే వేళకి గది వెలుపలే నోట్లో పమిటకొంగు కుక్కుకుని, భుజాలు ఎగిసిపడేలా వెక్కివెక్కి ఏడుస్తోన్న నిర్మల, నాకు అడ్డంపడి నా గుండెలమీద వాలి సన్నగా రోదించసాగింది.....

వస్తూన్న కోపాన్నీ, చిరాకునీ పంటి బిగువున అదిమిపట్టి - మెల్లిగా ఆమె భుజాలు పట్టి పక్కకి జరిపి నేరుగా గదిలోపలికి నడిచాను.

విషాదాల మంచు పర్వతాలని భుజాన మోసి మోసీ అలసి పోయినట్లుగా ప్రశాంతంగా కళ్ళుమూసుకుని విశ్రాంతి తీసుకుంటోంది అభినయ.....ఆ మూర్తిని చూడగానే గుండెలోతుల్లోనుండి దుఃఖం ఎగదన్నుకు వచ్చి ఒక విధమైన ఉద్వేగంతో.....నా మనసు వూగిపోయింది. అప్రయత్నంగా నా కనుకొలకుల్లో నీళ్ళు నిలిచాయి. ప్రక్కనే వున్న కుర్చీలో శబ్దం కాకుండా కూర్చుని మృదువుగా అభినయ తలనిమిరి నుదుటి మీద ముద్దాడాను.

చప్పున కళ్ళు తెరిచి నా కళ్ళల్లోకి చూసిన

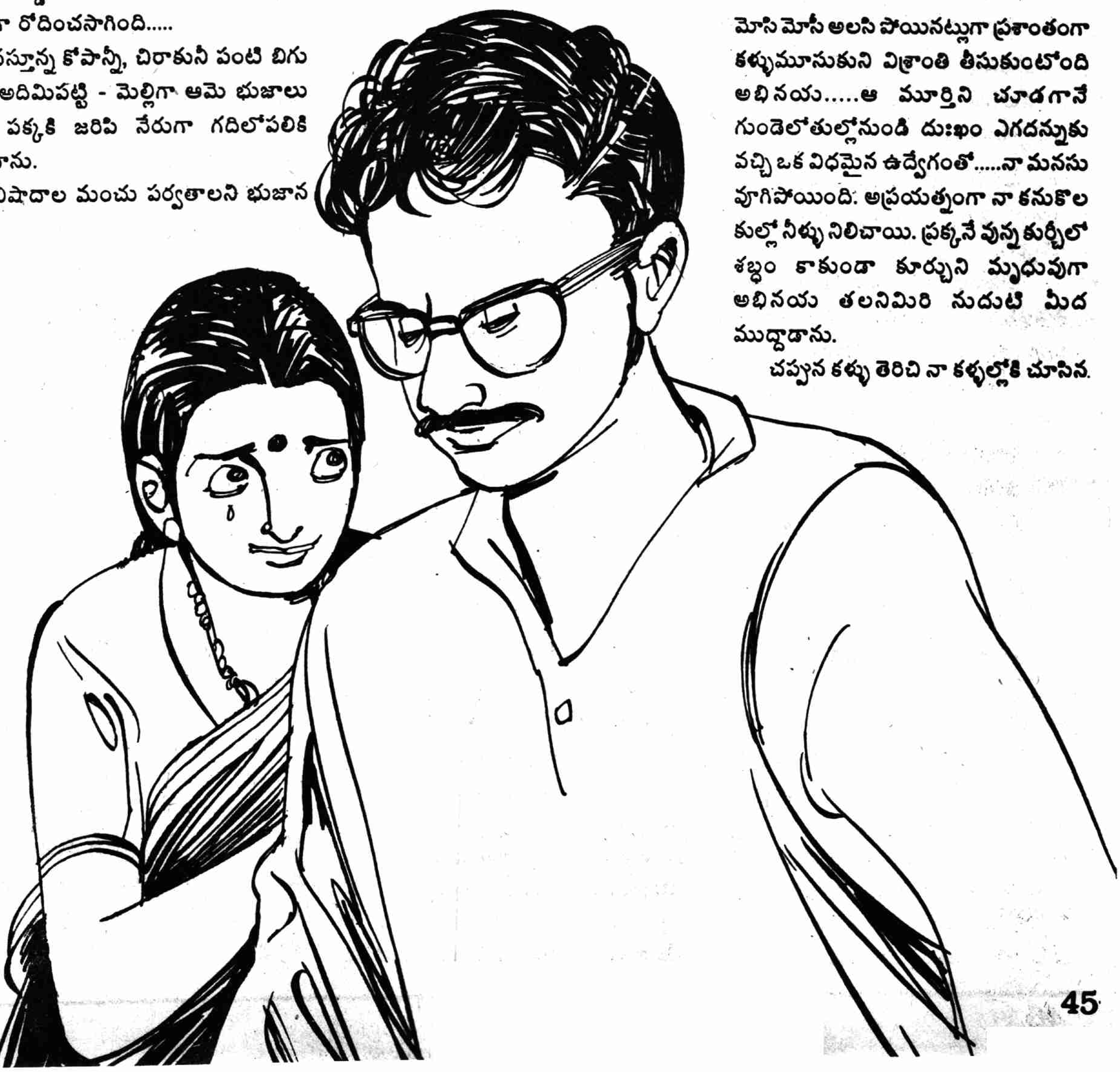

విద్య అంటే ఖాళీ పాత్రను నింపడం వంటిది కాదు. ఈతరం తల్లులంతా కూడ నీలాగే విద్యావంతులు. వాళ్ళంతా కూడ తమ మేధస్సునుపయోగించి, పిల్లలని కనీసం ఆటపాటలకి కూడ వెళ్ళనివ్వకుండా అపరిమితమైన జ్ఞానవంతుల్ని చేయాలని తమ శాయశక్తులా ప్రయత్నిస్తున్నారు.

అభినయ ముఖంలో నీలి నీడలు....తను చేసిన పనికి పశ్చాత్తాప పడుతున్నట్లుగా, సిగ్గిలుతున్నట్లుగా కళ్ళుమూసుకుని ఓక్షణం...

"డాడీ,ప్లీజ్ అయామ్ సారీ డాడ్" అంది ఎలాగో గొంతు పెగుల్చుకుని.

"ఛ వూరుకోరా తల్లీ.....ఇందులో నీ తప్పేమీలేదు" అభినయ చేతిని నా చేతిలోకి తీసుకుని ధైర్యంగా స్పృశిస్తూ చెప్పాను నేను.

నా ముభావాన్ని గమనించి, నన్ను పలకరించడానికి భయపడినట్లు దూరంగా వుండిపోయింది నిర్మల.......ఇప్పుడామె ఏడవడం లేదు....బహుశా తన దుఃఖాన్ని పంచుకోవడానికి నేను దొరికినందువల్లన యినా కావొచ్చు. లేదా జరిగిన దానికి తానెంత వరకూ కారణభూతురాలినా అన్న ఆలోచన వల్లనయినా కావొచ్చు.

ఆ రాత్రి భోజనాదికాలన్నీ పూర్తయి, అభినయ నిద్రపోయాక కిటికీ ప్రక్కగా కుర్చీలాక్కుని వెన్నెట్లోకి చూస్తూ కూర్చున్నాను బరువెక్కిన గుండెతో. అంతదాకా నన్ను పలకరించడానికి భయపడినట్లుగా దూరంగా వుండిపోయిన నిర్మల నెమ్మదిగా కదిలి నావద్దకు వచ్చింది.

"ఏవండీ,ప్లీజ్.....మీరెందుకలా ముభావంగా వున్నారో నాకర్థంకావడంలేదు" చెప్పింది.

"నాముభావం, అభావం నీకు అర్థం కావలసిన అవసరం లేదు" కఠినంగా పలికి తిరిగి మౌనంగా వుండిపోయాను.

నామౌనాన్ని ఎలాగయినా ఛేదించడానికి నిశ్చయించుకుంది నిర్మల. భారంగా వున్న ఈ దిగులుమేఘం జలార్ణవమయితేనే తప్ప ఆమె మనసు శాంతించేలా లేదు.

'అయితే పిల్లల్ని బాగా చదువుకోమని ప్రోత్సహించడం తప్పంటారా?"

ఇక మౌనంగా వుండడం నాకు దుస్సాధ్యమైంది.

"ప్రోత్సహిండమా? నువు చేసిన దాన్ని ప్రోత్సహించడమనే అంటారా?......వెంటాడి వేటాడి వేధించడమంటారు దాన్ని.

అయిదో క్లాసులో ఒక్కసారి, ఒకే ఒక్కసారి ఫస్ట్ర్యాంకు రానందుకు నువు కోప్పడ్తావని భయపడి, ఇంటికి రాకుండా స్కూల్లోనే ఏడుస్తూ వుండిపోయిన అభినయని చూసి, 'స్కూల్లో అంతా నన్ను 'రాబోట్' అని పిలుస్తున్నారు డాడీ, 'చిరంజీవి అంటే ఎవరు డాడీ' అని ఆశ్చర్యంగా నన్ను ప్రశ్నించిన అభినయని చూసి, నీకు నేనానాడే చెప్పాను...

"నిమ్మీ, అభినయను నువు 'యుద్ధఖైదీ' లా పెంచుతున్నావు. చదువంటే పిల్లలు భయపడి, వొణికి పారిపోయేట్లుగా వుండకూడదు......విద్య అంటే ఖాళీ పాత్రను నింపడం వంటిది కాదు. ఈతరం తల్లులంతా కూడ నీలాగే విద్యావంతులు. వాళ్ళంతా కూడ తమమేధస్సునుపయోగించి, పిల్లలని కనీసం ఆటపాటలకి కూడ వెళ్ళనివ్వకుండా అపరిమితమైన జ్ఞానవంతుల్ని చేయాలని తమ శాయశక్తులా ప్రయత్నిస్తున్నారు. వాళ్ళు తమ పిల్లలే నెం.1గా వుండాలని కోరుకుంటున్నారు. ఈ పోటీ యుగంలో తమ చిన్ని చిన్ని పాదాలతో ప్రక్కవారితో పరిగెట్టడం సాధ్యంకాక పిల్లలు ఎంత మానసిక ఒత్తిడికి గురవుతున్నారో తెలుసా నీకు? ఆనాడు పదేళ్ళ అభినయని, ఆ పిల్ల మనస్తత్వాన్ని నువు నిజంగానే అర్థం చేసుకుని వున్నట్లయితే, ఈనాడు నువ్విలా దాన్ని ఆత్మహత్యకు పురికొల్పివుండవు......." చివ్వున తలెత్తింది నిర్మల.

ఎంతదారుణంగా మాట్లాడుతున్నారండీ .....నాబిడ్డని నేను చంపుకుంటానా? అసలే జరిగిందానికి కుమిలి పోతూంటే మీరు ఈటెల్లాటి మాటలతో హృదయాన్ని తూట్లు పొడుస్తున్నారు......"సన్నగా రోదిస్తూ అంది.

"అదే....అదే ఆ ఈటిల్లాటి మాటల్తోనే నువుదాన్ని వెంటాడి ఆత్మహత్య వైపు పరిగెత్తేలా చేశావు....'

"అనండి....నన్నే అనండి.....గృహబాధ్యత లేవీ పట్టించుకోకుండా ఉద్యోగసేవలో నిమగ్నమయి మీరుంటే చిన్ననాటి నుండీ ఎంతో శ్రద్ధతో పిల్లల్ని చదివించి యింతవాళ్లను చేసినందుకు యిది నిజంగా నాక్కావలసిన శిక్షే.....ఏదో భారత్ ఇంజనీరింగ్‌లో చేరిపోయాడు కదా, అభినయకి మెడిసిన్లో సీటు రావాలని కోరుకోవడం నాతప్పా?

ఆమె అజ్ఞానానికి నవ్వాలో, ఏడవాలో అర్థంకాలేదు నాకు.

"నిమ్మీ ఇంకా ఎంత తెలివి తక్కువగా మాట్లాడుతున్నావో చూడు....ఇంజనీరింగులూ, డాక్టర్లూ తప్ప ఈ ప్రపంచంలో మరే చదువులూ లేవా? పిల్లలు పుట్టినప్పటినుండీ మొదలవుతాయి మన ఆలోచనలు. వాళ్ళని ఇంజనీర్లనో, డాక్టర్లనో చేయాలని కలలు కనడం, వాళ్ళకి యిష్టమున్నా, లేకున్నా సైన్సు గ్రూపుల్లో చేర్పించి ట్యూషన్లతోనూ కోచింగులతోనూ వాళ్ళని యుద్ధఖైదీల్లాగా పెంచుతున్నాము.

నిమ్మీ చదువంటే యాతన కాకూడదు....మనసును వికసింపజేసేదిగా వుండాలి'

"ప్రపంచంలో మరెక్కడా లేనట్లు విచిత్రంగా మాట్లాడ్తారండీ మీరు.....దాన్ని నేను బలవంతంగా చేర్పించి వున్నట్లయితే.... ఇంటర్లో కోచింగు సెంటరు కం[illegible]స్టెలా తెచ్చుకుంది....ఏదో దాని ఖర్మ నా[illegible]ులా కాలి సీటురాకపోవడంతో నిద్ర [illegible]త్రలు మింగింది. ఇందులో నేను మా[illegible]ందే ముంది చెప్పండి?" వెక్కుతూ అ[illegible]ర్మల.

"అంతానువ్వే చేశావు నిమ్మీ... [illegible]కుండా నువ్వే చేశావు. అది చిన్నప్పటు[illegible] ప్రతి క్లాసులో ఫస్టురాంకులు తెచ్చుకు[illegible]కోసం కేవలం నీకోసం, నీకళ్ళల్లో న[illegible]షాన్ని చూడ్డంకోసం. ర్యాంకు రాకపోతే నువు కోప్పడ్తావేమో ననే దిగులుకోసం తెచ్చుకుం[illegible] అయితే ఎంసెట్ కొంత దాని శక్తికి మించి[illegible]ుంది.

అయినా ఎంసెట్ ఫలితాలొచ్చి [illegible]లుగు రోజులయింది. సీటు రానందుకు [illegible]లిరోజు మదన పడ్డా, మర్నాడు మామూలు[illegible]నేవుంది అభినయ.....నువ్వెక్కడ దాన్నలా వుండనిచ్చావు.

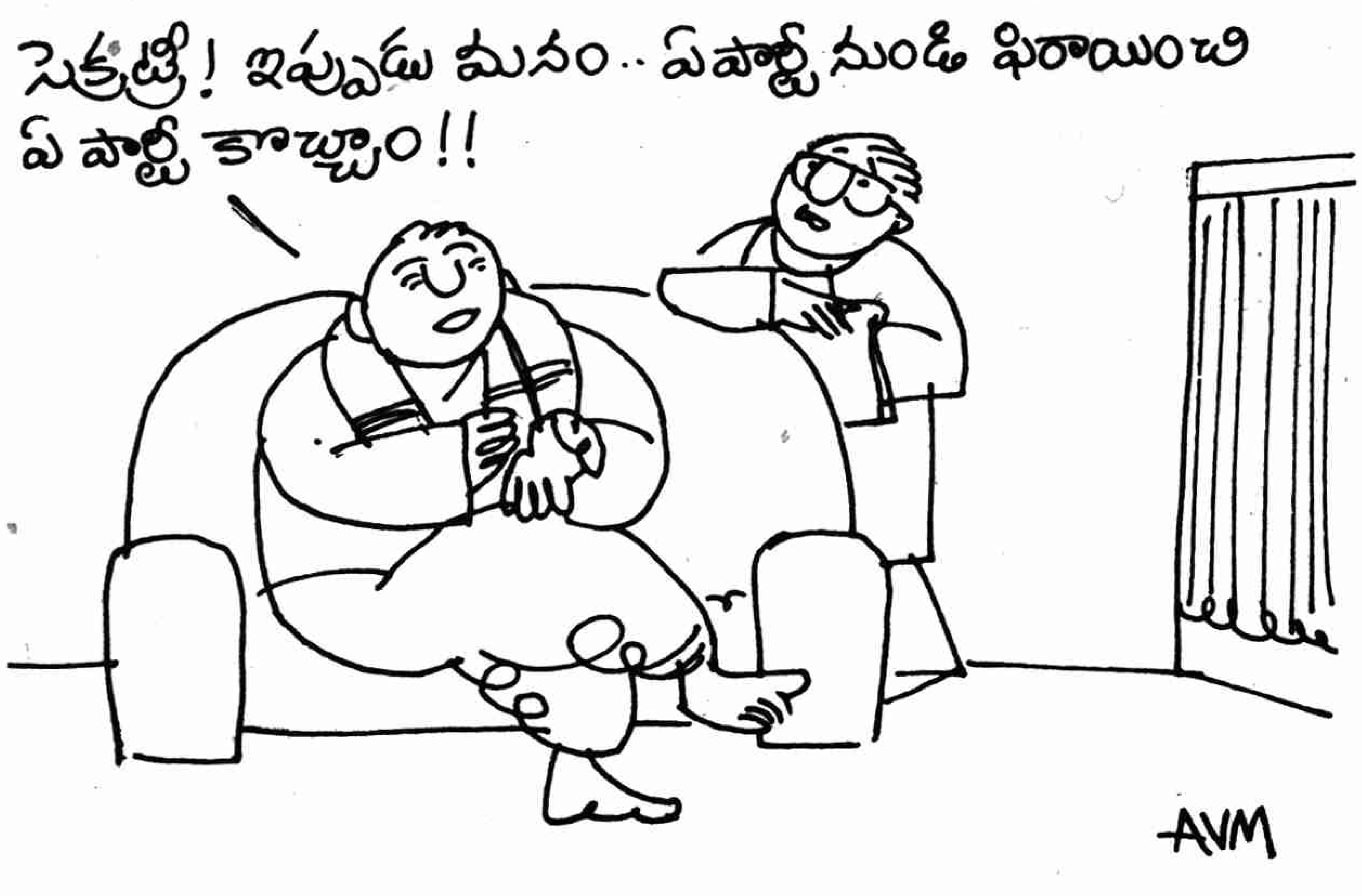

"నేనేదో పిల్లల్ని బాగా చదివిస్తానని అంతా నన్ను పొగుడుతుంటారు. ఇప్పుడు నా పరువు పోయింది" అన్నావు.

"నేనెలా నలుగుర్లో తలెత్తుకు తిరగగలను' 'అన్నావు.

"ఇంతకన్నా అందరం యింత విషం మింగి ఛస్తే బాగుండిపోను' అని కూడ అన్నావు....దాన్నితరిమి తరిమి కొట్టావు. అసలే ఒక సంవత్సరకాలం, ప్లస్ ఎంతో డబ్బూ వృధా అయిపోయిందని, తనకు సీటు రాలేదనీ ఎంతగానో దిగులుచెందుతోన్న అభినయ హృదయం మీద నీమాటలు అగ్నికి ఆజ్యంలా పనిచేశాయి.

నిజానికి అభినయ పూర్తిగా సీటు రానందుకు కాదు నిమ్మీ ఆత్మహత్య చేసుకోవాలని ప్రయత్నించింది. నీ పరువు పోయినందుకు.......నీకోసం నీ ప్రతిష్ట కోసం దాన్నెలాగయినా డాక్టర్ని చేయాలనుకున్నావు. ...అంతకుమించి మరి ఏ ఇతర సమస్యల గురించీ నువు పట్టించుకున్నావు కాదు.....' నీకు సీటు రాకపోతే ఆత్మహత్య తప్ప మరో మార్గం లేదన్నావు. తల్లిని చంపుకోడం కన్నా తానే వెళ్ళిపోవడం బెటరనుకుంది నా చిట్టితల్లి'

' హఠాత్తుగా అభినయ ఏదో మాట్లాడ్తున్నట్లుగా అన్పించి నేను మాట్లాడ్డం మానేసి మంచం దగ్గరగా నడిచాను....నిర్మల కూడ భారంగా నన్ననుసరించింది.

"సారీ మమ్మీ...నేను నిజంగానే బాగా వ్రాశాను. మరెందుకు రాలేదో సీటు.....నన్ను నమ్ము మమ్మీ నిజంగా బాగా వ్రాశాను....సారీ మమ్మీ...." గాఢ అచేతనావస్థలోనే తల్లికి క్షమాపణ చెప్పుకుంటోంది అభినయ.... ఆ రాత్రంతా కలవరిస్తూనే వుంది.

మూడు నెలలు గడిచిపోయాయి.....

నేను కొంత వెసులు బాటు చేసుకుని సైనిక శిబిరం లాంటి మా యిల్లు వదిలి అభినయకి బయటి ప్రపంచం చూపించ సాగాను.....సూయిసయిడ్ మూడ్ లోంచి, ఎంసెట్ గొడవనుండి అభినయ కొంత కొంత తేరుకోసాగింది........ముఖ్యంగా పక్కవీధిలోని లైబ్రరీ అభినయని బాగాకర్షించింది.

కోచింగ్ సెంటర్లూ, డిగ్రీ కాలేజీలూ ఒపెనవుతున్నాయి మళ్ళీ......

అభినయని కాలేజీలో చేర్పించడం కోసం అప్లికేషన్ ఫారాలు తీసుకొచ్చాను. ఈసారి నిర్మల ఈ విషయంలో ఏమాత్రం జోక్యం చేసుకోలేదు.....అభినయ మేడమీద తనగదిలో వుందని తెలిసి మెల్లిగా పైకెళ్ళాను.....కిటికీ వద్దనిల్చుని శూన్యంలోకి చూస్తోంది.

"అభీ...."నా పిలుపు విని నీరు నిండిన కళ్ళను మరుగుపరచటానికి ప్రయత్నిస్తూ వచ్చి నా ఎదుట నిలబడింది.

అప్లికేషను ఫారాలు చూసి ఈటె దెబ్బతిన్న గువ్వలా వొణికి పోయింది అభినయ.

"అభీ.....ఎందుకురా అలా వున్నావు?" అనునయంగా ప్రశ్నించాను నేను.

ఆందోళనగా బెదురుచూపులు చూస్తూ మతి స్థిమితం తప్పినదానిలా వెళ్ళి గది తలుపులు గడియవేసి వచ్చింది. నేను మళ్ళీ మళ్ళీ ప్రశ్నించిన తరువాత భయం భయంగా చెప్పింది అభినయ.

"డాడీ.....డాడీ నాకింక చదువుకోవాలని లేదు డాడీ...ప్లీజ్ అమ్మకోసమో‹ లేక అంతా ఏదో అనుకుంటారనో నన్ను మీరు బలవంతంగా కోచింగు సెంటర్‌కి పంపినా నేను చదవలేను డాడీ ప్లీజ్" అంది చేతులు జోడిస్తూ.

"ఛ....ఛ......కోచింగుసెంటరు కాదు తల్లీ...నువ్విక ఎంసెట్‌కి చదవొద్దు........ డిగ్రీకాలేజ్ అప్లికేషన్స్ తెచ్చాను." చెప్పాను చూపిస్తూ.

"వద్దు డాడీ‹ నాకసలీ చదువులూ వద్దు, నేను యింట్లోనే వుండి మనసును వికసింప జేసే మంచి పుస్తకాలు చదువుకుంటాను. నాకు డిగ్రీలొద్దు డాడీ.....నాకు చదువంటేనే భయంగా వుంది డాడీ" తల్లి వింటుందేమోనని భయంభయంగా గుసగుసగా చెప్పింది అభినయ......ఈ మాటలు ఎప్పట్నుండో అప్పజెప్పాలనుకుని వల్లెవేసుకుంటున్నట్లుగా వుంది అభినయ ధోరణి. విస్తుపోయి చూస్తున్నాన్నేను.

పదోక్లాసులో స్కూలు ఫస్టు వచ్చిన అభినయ, ఇంటర్లో కోచింగ్ సెంటరుకంతా మొదటిదిగా వచ్చిన అభినయ.

'నేనింక చదవలేను డాడీ‹ నాకు భయంగా వుంది" అంటోంది.

'ఈ భయానికి, ఈ ఫోబియాకి నేను ఏం పేరు పెట్టాలి?"

నా హృదయాన్నంతా చీకటి ఆవరించుకుంది. దావానలం కీకారణ్యాన్ని మదించినపుడు, ఉద్భవించే పొగ నా మనసును కమ్మివేసినట్లుగా అయింది......నా వెన్నులో నుండి ఏదో జరజరా ప్రాకిన భావన.....అభినయ నిర్ణయం విని 'నిమ్మీ' ఆత్మహత్య చేసుకుంటుందేమోనని కాదు నాభయం.....విద్యార్థుల భవిష్యత్తుని అశాంతికి గురి చేస్తోన్న నేటి విద్యా విధానం పట్ల ఆందోళనే ఆ భావం అని అర్థమయింది.

విద్యార్థుల్ని హింసించి, భయంచెంది పారిపోయేలా చేసేది విద్యకాదు.....వారిని చీకట్లోంచి వెలుగులోకి నడిపించగలిగేది, బుద్ధిని వికసింప జేయగలిగేది, సర్వమానవ శ్రేయస్సును కాంక్షించే మనోతత్వాన్ని నేర్పించగలిగేది మాత్రమే విద్య....... అటువంటి విద్యను గరిపే విద్యాలయాలకోసం భవిష్యత్తులోకి ఆశగా చూస్తూ అభినయ భుజం తట్టాను అనునయంగా.